

tiden et og andet om sig selv, mens han maler. Det er virkelig højst interessant. Veed du af, at han er et Vajsenhusbarn?"

„Jeg tror, vi har talt om det.“

„Hans Mor døde, da han var seks Aar gammel. Hun blev sindssyg og kastede sig ud fra en Fjerdesal. Jeg tror, han gaar i stadig Angst for, at han skal have arvet Anlæg i den Retning. I det hele tror jeg, at han *egenlig* har et melankolsk Temperament. Læg Mærke til hans Øjne!“

„Ja — hvad de?“

„Jeg har hørt, han engang skal have sagt til en Ven, at naar han havde saa mange Narrestreger for, var det, for at Folk ikke skulde mærke Overgangen, dersom hans Mors Galskab en skønne Dag brød ud hos ham. — Naa, men efter hvad du nu har betroet mig, Jytte, forstaar jeg naturligvis bedre din Holdning overfor ham, og dersom du ønsker det, skal jeg ikke oftere bringe jer sammen.“

„Ja Tak, det ser jeg helst.“

„Det gør mig selvfølgelig personlig ondt — du veed, jeg sætter stor Pris paa ham — men jeg respekterer, som sagt, dit Standpunkt.“

De havde naaet Hjørnet af Dronningens Tværgade og skiltes her.

Da Jytte kom hjem, var der Fremmede. En Kancelliraad Hansen og Frue var kommen paa Visit. Det var et Par jævne Provinsfolk, en Rest af deres Bekendtskaber fra Faderens Birkedommertid.

For Jytte, der havde været forberedt paa en alvorlig Scene ved Hjemkomsten, var dette Besøg en kærkommen Afleder. Straks hun kom ind, kastede Moderen et hurtigt forskende Blik paa hende; men senere syntes hun kun optaget af sine Gæster, der blev der til Middag.

Jytte var nu selv ked af Affæren og indsaae, at hun havde baaret sig forkert ad. Hvad John paa Hjemvejen havde fortalt om Karsten Froms Mor, gjorde desuden et forstemmende Indtryk paa hende. Men det var altsaa rigtigt, som hun havde formodet, at hans Narrekappe var et Skjul, hvor han gemte sig for Verden,